

Italians don't turn

Bijgedragen door Team Yellow Rose
donderdag 25 september 2008
Laatst bijgewerkt op donderdag 25 september 2008

Het rustdagje is door de verschillende bemanningsleden anders ge-/verbruikt. De meesten hebben een van de forten op het eiland bezocht, hoewel de interesse voor de plaatselijke cultuur zich meer op gastronomisch vlak dan op historisch terrein bevindt. In die lijn en als voorbereiding op de competitieve sfeer van de komende dagen werd 's avonds een kookcompetitie georganiseerd. Onze Hollandse crew wist de heerlijke locale ingrediënten om te toveren tot een koud, drassig soepje – ieder van onze stacaravans had een pasta gemaakt in een kleur van de Italiaanse vlag. Toch was het stiekem eigenlijk best lekker, en vooral veel: vandaag hebben we het groene gerecht pas op gekregen: tagliatelle met pesto en rucola in het Italiaanse zonnetje.

De eerste wedstrijddag werd aangevangen met een bakkie slootwater, gevolgd door een lekkere cappuccino op 's strandje. Toen konden de wedstrijden beginnen. De eerste pot ging niet al te strak aan boord van het Roosje. Vijftig bootjes op de start is ook niet al te makkelijk en de wind draait hier als een tierelier – vaak in onverwachte richting. Na een shift die van een bovenwindse boei bijna een spirak maakte, vond het comité het welletjes en blies de wedstrijd af – gelukkig voor ons en meteen tijd voor onze pastalunch.

De tweede wedstrijd startte we helemaal links en goed vrij. We wilde ver naar links, maar een shift naar rechts maakte dat we ergens midden in het veld om de bovenboei gingen. De spinakerval zat achter de zaling bij het hijsen, waardoor we even moesten wachten en Hidde de boot omhoog stuurde. De Italianen achter ons waren het hier niet mee eens en met gevloek in twee talen en wat internationale handgebaren werd dit ons duidelijk gemaakt. Marten Jan hees het rode (protest)vlaggetje en we vervolgde onze weg. Ook onder spinaker waren we niet beducht op de variërende windrichting en zeilde we onszelf 'naar achteren'. Midden in dit veld kun je niet zoveel meer maken en een 30e plek was een feit.

Het waarschuwingssignaal van de volgende wedstrijd ontging ons ietwat. Omdat we nog steeds in de linkerkant geloofde werd het nogal moeilijk om de startvlaggetjes te zien op het startschip, een halve mijl en vijftig andere bootjes zaten in de weg. Een slechte start die met slimme tactiek en goede handling enigszins goedge maakt werd. Toch zie je het verschil tussen de mannen en de jongens. Nic Bol weet zich vanuit het midden van het veld goed voorin te vechten – waar wij de shifts verkeerd hebben heeft hij ze goed. Wel kwam een groepje dolfijnen langs om ons op te vrolijken, ze zwommen midden tussen alle boten door! Een 26e plaats. Wel nog een protest overigens – een boot achter ons probeerde ons in te pakken met zijn spinaker.

Lerend van onze fouten, lopen bij de laatste wedstrijd alle klokjes aan boord goed af te tellen bij de start. Eindelijk doet de wind meer wat we verwachtte en we gingen met de eerste tien om de eerste boei. Oh ja, nog een protest trouwens – deze keer wil een Italiaanse boot zo graag naar de ton dat hij even vergeet dat zijn zeiltjes over stuurboord hangen en dat hij geen voorrang heeft. Kennelijk denkt hij dat een verontschuldigende blik genoeg is want strafondjes vindt hij onnodig – Italians don't turn. We wisten onze positie in de volgende rakken goed vast te houden, alleen een miscommunicatie bij de laatste ronding kwam ons duur te staan. Er wordt hier gewerkt met een 'gate', waar je mag kiezen tussen een van twee benedenwindse boeien. Het voordek had al gezien dat de wind naar rechts was gedraaid maar in de kuip werd voor de andere boei gekozen. Oeps. De schade bleef beperkt tot een toch respectabele 16e plek.

In de haven wacht ons een hele snelle sessie protestformulierinvullen, gevolgd door een pastatje voor de meesten. We winnen een protest niet omdat je op het formulier duidelijk moet aangeven waar het akkefietje heeft plaatsgevonden

– iets dat er twee minuten voor de deadline van de protesttijd (het moet namelijk allemaal binnen een uur na de finish ingevuld zijn) even bij inschoot. De spinaker inpakactie winnen we wel en de tierende Italiaan krijgt van de Jury te horen dat hij wat aan zijn verbale- en nonverbale communicatie moet gaan doen.

De dag wordt afgesloten met hapjes en een kaartenspelletje gevolgd door ‘vroeg naar bed’ waar iedereen zich keurig aan lijkt te houden (het is 22:30 en ik zit hier inmiddels in mijn eentje). Welterusten,

Namens de Yellow Rose

Dennis Mansell